

*Szeretve tisztelt Tanárunk,
a magyar gyógypedagógia tudós Nagyasszonya!
Mindannyiunk Anikója!*

Fájó szívvel, mérhetetlen szomorúsággal álljuk körül képzeletbeli sírodat. A búcsú nagyon nehéz még akkor is, ha tudjuk, hogy amíg emlékezni fogunk, velünk maradsz, és nagyjelentőségű életműved szellemi forrásként szolgál majd az utánunk következő generációknak is.

*Tisztelt Gyászoló Egybegyűlte,
Kedves Anikó-barátok!*

Gordosné dr. Szabó Anna szakmai életútja a gyógypedagógus társadalom számára egyet jelent a gyógypedagógia tudományrendszerének kidolgozásával, a komplex gyógypedagógiai tevékenység definiálásával és példát mutató képviseletével. Tudományos közleményei könyvtárat töltenek meg. Bárczi Gusztávnak nemcsak közvetlen munkatársa hanem a szó legszorosabb értelmében tanítánya volt. Másik nagy szellemi elődjének Tóth Zoltánt, az egykori Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskola igazgatóját, a gyógyító neveléstudományi rendszer kidolgozóját tartotta.

A gyógypedagógiai szakemberképzés nemcsak szívügye, de kutatási területe is volt. 1956-tól 1988-ig volt a Főiskola oktatója, nyugdíjba vonulásáig több tantervi reform munkatársa. Főigazgatósága idején a Főiskola a „fogynékosságügy egészének komplex művelésére képes szakemberképző és kutató bázissá vált”. Kidolgozta az egyetemi szintű gyógypedagógus-képzési modellt, az ún. piramis-koncepciót. Életének egyik fő műve „A magyar gyógypedagógusképzés története” című könyve 2000-ben, a centenáriumra jelent meg.

Hosszú évtizedeken keresztül a gyógypedagógia-történet kutatója, elkötelezett krónikása. A gyógypedagógiai múzeum, mai nevén Gyógypedagógia Történeti Gyűjtemény életre hívója és élete végéig ügyszerető gondozója volt.

A magyar gyógypedagógusok egyesületének alapító tagja és szakmai folyóiratának hosszú időn keresztül áldozatos főszerkesztője.

Gordos Tanárnő, számos magasszintű szakmai és állami elismerés birtokosa, élete végéig tanított és nemcsak a katedráról. A Tanárnő szót vele kapcsolatban mindig tisztelettel ejtettük ki.

Tisztelt Tanárnő!

Milyen voltál? Hogyan élsz majd tovább emlékeinkben?

Minden érdekelt, mindenről tudtál a világból és a világról. Az utolsó napig is aktív kapcsolatod volt a „Bárczival”, a „szűkebb és tágabb értelemben vett gyógypedagógiával”. Minden élethelyzetben fegyelmezett, rendszerető, a munkádban szigorúan pontos voltál. Ezt vártad el tőlünk is. Ugyanakkor tudásodat önzetlenül adtad tovább. Minden hozzád forduló értékes szakmai tanácsokat kapott tőled. A fiatal oktatókat, kutatójelölteket bátorítottad és a lehetőségekhez képest maximálisan támogattad.

Családtagjaidon kívül nagyon sok emberrel tartottál kapcsolatot, figyeltél rájuk, segítettél azoknak, akik rászorultak. Mindenkinek. Szomszédnak, alapítványoknak, hontalanoknak, kicsiknek és nagyoknak. Közben könyvtárba, levéltárba jártál, állandóan olvastál. Nemcsak szakirodalmat. A könyvhetet minden évben ünnepként vártad, és mindig szellemi élvezet volt veled könyvekről beszélgetni.

Kíváló memoriádat csodáltuk. Találkozókon gyakran elkápráztattad tanítványaidat azzal, hogy névre szólóan emlékeztél rájuk és az együtt töltött évek eseményeire. Bizonyára még hosszú ideig sokan leszünk, akik ha valami adat, telefonszám, cím vagy régmúlt esemény pontos ideje után kutatunk, az első gondolatunk az lesz, nem találom, nem baj, majd megkérdezem Anikótól.

Nagyon szépen fogalmaztál, mindig, minden témában és helyzetben. Írásban és élőszóban, telefonban és előadásaidon. Még voltak terveid az írásra, bár nem szívesen beszéltél róluk.

Kellemes szellemes humorod volt és szeretted, ha magad körül kerek volt a világ.

*Drága Anikó!
Mit tanultunk tőled?*

Szigorú ügyszeretetet, az elődök tiszteletét, fegyelmet a szolgálatban és szerénységet. Mindenek előtt az új dolgok iránti folyamatos érdeklődést. Megtanultad a számítógép használatát, első között voltál, aki e-mailen keresztül tartottad a kapcsolatot kiterjedt szakmai és baráti köröddel.

Tanulhattuk tőled még a mellőzés, a kibeszéletlen bántás, az igazságtalanság elegáns elviselését. A személyes érdekek háttérbe szorítását, ha munkáról, a gyógypedagógia szolgálatáról volt szó. Bölcsen tetted helyre a szakma fejlődésével velejáró, a tiedtől eltérő változásokat és véleményeket.

Közvetlen barátaid valamennyi élet-eseményét nyomon követted. Rendszeresen találkoztunk, most november 11-én utóljára. Fantasztikus sztorikkal, humoroddal elkápráztattad a kedvenc panziód valamennyi ebédvendégét.

Nem sokat beszéltünk nyíltan az elkerülhetetlenről. Márai szavaival élve a "behívódat" te is vártad, de mindnyájan úgy gondoltuk, hogy még messze nem volt itt az ideje.

Azt is csak később tudtuk meg, hogy magadnál hordad Ady Endre egy költeményét, Az Úr érkezését. Talán azért, mert ez a vers a remény egy nagyon szép megfogalmazása.

Drága Anikó, a Téged mélységesen tisztelő tanítványaid, követőid, barátaid nevében azzal az ígérettel búcsúozom Tőled, hogy emlékedet, hagyatékodat tisztelettel megőrizzük, szellemedet éltetjük és a magyar gyógypedagógia ügyét tanításaid alapján tovább szolgáljuk. Vizsgázni belőle viszont már nem úgy fogunk, mint annak idején, de igazságosan szigorú szellemed mindaddig elkísér bennünket, amíg azt át nem adjuk az utánunk következő generációnak.

Ígérjük, hogy a szakmatörténet ügyét felkaroljuk és segítségeddel továbbra is tanítjuk, hogy annak a szakmának, amelyik nem törődik múltjával, nincs jövője sem.

*Tisztelt Tanárnő,
Drága Anikó!
Nyugodj békében!*

(A Nemzeti Sírkertben 2013. január 9-én a tanítványok és barátok nevében Csocsán Emmy búcsúzott.)